

Tornai Xénia

Pont határok nélkül

Pont úgy álltak össze a csillag-
parányok fenn azon az esten,
Hogy pályájuk résén hosszú
utat téve végül Budapesten,
Térnek és időnek véletlen-
szerűen forrpontjába estem,
És ott megszülettem.

Bús eszmélkedéssel ködből és
melegből megszövődött élttem.
Ős-egység burkomból védtelen
maradva szép lassan kiléptem.
Hűvös éjszakákon felnéztem
a tágas, fénypont szórta égre,
S otthon voltam végre.

Jeltelen pont vagyok a világ-
mindenség végtelenségében.
Fényem annyi sincs, mint szentjános-
bogárnak est derengésében.
Mégis csak én állok önhamvába
fúló lángom centrumában –
Élttem központjában.

Embertársaimhoz én-hatá-
romon túl messze átkiáltok.
Lényegem pontokkal mondatokra
bontva miért tagoljátok?!
Elhallgatásaim három pontja
épít bennem bűvös csendet –
Önmagamnak rendet.

Ám ha egyszer én is végére
érek e köztes utazásnak,
És hervadt kezeim gyökereket
többé föld alatt sem ásnak,
Pontszerű parányként az úri
sötéttel egyesülök újra –
A kozmoszba hullva.

Az ősi Rend dicsérete

Rút a világ ideleln, s idegen ma e földi valóság?
Szürke a fény, s mi a szívbe talál vele talmi hiúság?
Érzed, a lét peremén ül a ház, miben élsz, s fala börtön?
Hold telik éppen, azért ideges csak a szív – zivatar jön.

Nézz ki az ablakon, ott tömik épp kicsinyük lila fecskék!
Éhes a csőr, mibe sorba potyognak a fűrge legyecskék.
Mégis azonnal az égbe suhannak az éteri szárnyak,
Meg se pihennek, emészteni sarjaik újra ha vágynak.

Állni a szélben a fát, ugye, látod amott a sötétben?
Lombja lehull, s csupaszon dideregve zihál tunya télben.
Néz megadóan a fagyba csatázva hideggel az éjjel,
S tudja, a hús jeget új tavasz illata kergeti széjjel.

Hát te se lelj soha büteli felleget égbeli fényben,
És ne keress gonosz élt csupa angyali, ősi erényben!
Várd ki, derűd mikor élteti újra az isteni rendet,
S hallhatod éteri dallamokon muzsikálni a csendet!